

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2023. szeptember 21.*

„Előzetes döntéshozatal – A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség – A dublini rendszer – 604/2013/EU rendelet – A nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok – A kérelmező számára tartózkodásra jogosító engedélyt kibocsátó tagállam felelőssége – A 2. cikk l) pontja – A »tartózkodásra jogosító engedély« fogalma – Valamely tagállam által kiállított diplomataigazolvány – A diplomáciai kapcsolatokról szóló Bécsi Egyezmény”

A C-568/21. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Raad van State (államtanács, Hollandia) a Bírósághoz 2021. szeptember 16-án érkezett, 2021. augusztus 25-i határozatával terjesztett elő

a **Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

és

E.,

S.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, P. G. Xuereb, T. von Danwitz, A. Kumin (előadó) és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: A. M. Collins,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– E. és S. képviselőjében M. F. Wijngaarden advocaat,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a holland kormány képviselőjében M. K. Bulterman és A. Hanje, meghatalmazotti minőségben,
- az osztrák kormány képviselőjében J. Schmoll és V. Strasser, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében kezdetben L. Grønfeldt és W. Wils, később W. Wils, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2023. március 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.; a továbbiakban: „Dublin III” rendelet) 2. cikke l) pontjának az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia; a továbbiakban: államtitkár), valamint a saját nevükben és kiskorú gyermekeik nevében eljáró E. és S. között a nemzetközi védelem iránti kérelmeik elutasítása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

A nemzetközi jog

- 3 A diplomáciai kapcsolatokról Bécsben 1961. április 18-án megkötött és 1964. április 24-én hatályba lépett Bécsi Egyezmény (*Recueil des traités des Nations unies*, 500. kötet, 95. o.; kihirdette: az 1965. évi 22. tvr., a továbbiakban: Bécsi Egyezmény) 2. cikke értelmében:
„Az államok között diplomáciai kapcsolatok felvétele és állandó diplomáciai képviselők létesítése kölcsönös megegyezéssel történik.”
- 4 Ezen egyezmény 4. cikke rögzíti:
„1. A küldő államnak meg kell győződnie arról, hogy a fogadó állam megadta az agrément-t annak a személynek, akit a fogadó államban levő képviselője vezetőjeként akkreditálni szándékozik.
2. A fogadó állam nem köteles a küldő állammal az agrément megtagadásának indokát közölni.”
- 5 Az említett egyezmény 5. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:
„A küldő állam, miután az érdekelt fogadó államokat erről kellőképpen értesítette, a képviselő vezetőjét, vagy a diplomáciai személyzet bármely tagját több államhoz is akkreditálhatja, illetőleg kinevezheti, kivéve ha ezt valamelyik fogadó állam kifejezetten ellenzi.”

6 Ugyanezen egyezmény 9. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. A fogadó állam – anélkül, hogy elhatározását indokolnia kellene – bármikor értesítheti a küldő államot arról, hogy a képviselet vezetője vagy a képviselet diplomáciai személyzetének valamely tagja *persona non grata*, illetőleg, hogy a képviselet személyzetének bármely más tagja nem elfogadható. Ez esetben a küldő állam az érdekelt személyt a körülményeknek megfelelően vagy visszahívja, vagy a képviseletnél betöltött tisztségét megszünteti. Valamely személyt *persona non gratanak*, vagy nem elfogadhatónak lehet nyilvánítani a fogadó állam területére érkezése előtt is.

2. Ha a küldő állam megtagadja vagy ésszerű határidőn belül elmulasztja a jelen cikk 1. bekezdésében említett kötelezettségének teljesítését, a fogadó állam megtagadhatja az érdekelt személynek a képviselet tagjaként való elismerését.”

7 A Bécsi Egyezmény 10. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„A fogadó állam külügyminisztériumát, vagy a közös megállapodással kijelölt más minisztériumot értesíteni kell:

- a) a képviselet tagjainak kinevezéséről, megérkezéséről és végleges eltávozásáról, vagy a képviseletnél betöltött tisztsége megszűnéséről;
- b) a képviselet tagjai családjához tartozó személy érkezéséről és végleges eltávozásáról, valamint megfelelő esetben arról a tényről, hogy valamely személy a képviselet egyik tagja családjának tagja lett vagy megszűnt azzá lenni;

[...]

Az uniós jog

8 A „Dublin III” rendelet (4) és (5) preambulumbekkezdése értelmében:

„(4) A tamperei következtetések azt is megállapították, hogy [a közös európai menekültügyi rendszernek] rövid időn belül ki kell terjednie egy világos és alkalmazható módszer kialakítására is a menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározása céljából.

(5) E módszernek mind a tagállamok, mind az érintett személyek vonatkozásában tárgyilagos és méltányos szempontokon kell alapulnia. Lehetővé kell tennie különösen a felelős tagállam gyors meghatározását, hogy a nemzetközi védelem megadására vonatkozó eljáráshoz való hatékony hozzáférés biztosított legyen, és a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel kapcsolatos gyors döntéshozatal ne kerüljön veszélybe.”

9 E rendelet „Fogalom meghatározások” című 2. cikke a következőket állapítja meg:

„E rendelet alkalmazásában:

[...]

c) »kérelmező«: az a harmadik országbeli állampolgár, vagy az a hontalan személy, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amelynek tárgyában még nem hoztak jogerős határozatot;

[...]

l) »tartózkodásra jogosító engedély«: olyan engedély, amelyet egy tagállamnak a hatóságai bocsátanak ki, engedélyezve egy harmadik országbeli állampolgárnak, vagy egy hontalan személynek, hogy az állam területén tartózkodjon, ideértve azokat az okmányokat, amelyek az átmeneti védelmi intézkedések alapján, illetve a kiutasítás végrehajtását gátló körülmények megszűnéséig a területén való tartózkodást engedélyezik, kivéve a felelős tagállam meghatározásához e rendelet szerint szükséges időszak alatt, vagy nemzetközi védelem, illetve tartózkodási engedély iránti kérelem elbírálása során kibocsátott vízumokat és tartózkodási engedélyeket;

[...]

10 Az említett rendelet 7–15. cikke a rendeletnek „A felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek” című III. fejezetében szerepel. Ugyanezen rendeletnek „A feltételek rangsora” című 7. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A felelős tagállam meghatározásának feltételeit az e fejezetben megállapított sorrendben kell alkalmazni.”

11 A „Dublin III” rendelet „Tartózkodásra jogosító engedélyek vagy vízumok kiadása” című 12. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Amennyiben a kérelmező rendelkezik érvényes tartózkodásra jogosító engedéllyel, az azt kibocsátó tagállam lesz a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős.”

12 E rendeletnek „Az átvétel iránti megkeresés benyújtása” című 21. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben az a tagállam, amelyben nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtottak be, úgy véli, hogy egy másik tagállam felelős a kérelem megvizsgálásáért, haladéktalanul, de minden esetben a 20. cikk (2) bekezdése értelmében benyújtott kérelem időpontját követő három hónapon belül megkeresheti e másik tagállamot, hogy vegye át a kérelmezőt.”

13 Az említett rendelet „Szabályok és határidők” című 29. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A kérelmezőnek vagy a 18. cikk (1) bekezdésének c) vagy d) pontjában említett más személynek a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak történő átadása a megkereső tagállam nemzeti joga szerint történik az érintett tagállamok egymás közötti konzultációját követően, a lehető leghamarabb kivitelezhető időpontban, de legkésőbb hat hónappal az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresés másik tagállam általi elfogadását, vagy a 27. cikk (3) bekezdésének megfelelő halasztó hatály esetén hat hónappal a fellebbezéssel vagy felülvizsgálattal kapcsolatos jogerős határozatot követően.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 14 E. és S., valamint kiskorú gyermekeik harmadik országbeli állampolgárok. Az apa az országa X tagállamban működő diplomáciai testületének tagja volt, és feleségével és gyermekeikkel együtt az utóbbi tagállam területén laktak. Tartózkodásuk alatt e tagállam külügyminisztériuma diplomataigazolványt állított ki a számukra.
- 15 X tagállam elhagyása után E. és S. nemzetközi védelem iránti kérelmeket nyújtottak be Hollandiában.
- 16 2019. július 31-én az államtitkár megállapította, hogy a „Dublin III” rendelet 12. cikkének (1) bekezdése értelmében X tagállam az e kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállam, mivel az e tagállam hatóságai által kiállított diplomataigazolványok tartózkodásra jogosító engedélynek minősülnek. Az említett tagállam 2019. szeptember 25-én elfogadta az átvétel iránti megkereséseket.
- 17 2020. január 29-i határozataival az államtitkár E. és S. nemzetközi védelem iránti kérelmeinek vizsgálatát visszautasította azzal az indokkal, hogy azok megvizsgálásáért X tagállam a felelős.
- 18 E. és S. e határozatokkal szemben keresetet indított a rechtbank Den Haag (hági bíróság, Hollandia) előtt. E keresetek alátámasztása érdekében arra hivatkoztak, hogy nem X tagállam a kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállam, mivel annak hatóságai nem állítottak ki a számukra tartózkodásra jogosító engedélyt. A tartózkodási jog diplomatastátuszuk alapján illetve meg őket, és az közvetlenül a Bécsi Egyezményen alapult.
- 19 2020. március 20-i ítéletével a rechtbank Den Haag (hági bíróság) helyt adott a kereseteknek, megállapítva, hogy az államtitkár tévesen tekintette úgy, hogy X tagállam a nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállam. E bíróság hangsúlyozta, hogy az e tagállam hatóságai által kiállított diplomataigazolványok nem tekinthetők tartózkodásra jogosító engedélynek, mivel E. és S. már rendelkezett tartózkodási joggal az említett tagállamban a Bécsi Egyezmény alapján.
- 20 Az államtitkár fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Raad van State-hoz (államtanács, Hollandia), amelyben arra hivatkozott, hogy az E. és S. számára X tagállam által kiállított diplomataigazolványok a „Dublin III” rendelet 2. cikkének 1) pontja szerinti „tartózkodásra jogosító engedély” fogalom hatálya alá tartoznak.
- 21 A Raad van State (államtanács) megállapítja, hogy nem vitatott, hogy X tagállam hatóságai diplomataigazolványt állítottak ki E. és S. számára, valamint hogy ezek az igazolványok érvényesek voltak akkor, amikor utóbbi személyek nemzetközi védelem iránti kérelmeiket Hollandiában előterjesztették. Ezenkívül X tagállam a Bécsi Egyezménynek megfelelően állította ki ezeket a diplomataigazolványokat, amely egyezménynek a Holland Királyság és X tagállam is a részese.
- 22 E bíróság szerint az E. és S. által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározásának előfeltétele annak a kérdésnek a megválaszolása, hogy a Bécsi Egyezmény alapján valamely tagállam által kiállított diplomataigazolvány a „Dublin III” rendelet 2. cikkének 1) pontja szerinti tartózkodásra jogosító engedélynek minősül-e.

- 23 Márpedig az e kérdésre adandó választ nem lehet közvetlenül ebből a rendelkezésből vagy az e rendelet által létrehozott rendszerből, sem pedig a nemzetközi közjog releváns szabályaiból levezetni. Ezenkívül a Bíróságnak az említett rendelettel kapcsolatos ítélkezési gyakorlata sem szolgál további felvilágosítással e tekintetben, és úgy tűnik, hogy a tagállamok gyakorlata e kérdésben eltérő.
- 24 E körülmények között a Raad van State (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [»Dublin III« rendelet] 2. cikkének l) pontját, hogy a valamely tagállam által a [Bécsi Egyezmény] alapján kiállított diplomataigazolvány az e rendelkezés értelmében vett, tartózkodásra jogosító engedélynek minősül?”

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 25 Az osztrák kormány kétségbe vonja a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát azzal az indokkal, hogy a „Dublin III” rendelet kért értelmezése valójában nem hasznos az alapügy elbírálása szempontjából. A jelen ügyben ugyanis a Holland Királyság vált felelőssé a szóban forgó nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásáért, mivel – bár X tagállam elfogadta az alapeljárás alpereseinek átvétele iránti megkeresést – a kérelmezők utóbbi tagállam részére történő átadására nem került sor az e rendelet 29. cikkének (1) bekezdésében meghatározott hat hónapos határidőn belül.
- 26 Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó döntésért felelős nemzeti bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőit tekintve az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdések valóban relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben az előterjesztett kérdések valamely uniós jogi szabály értelmezésére vonatkoznak, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni (2023. január 12-i DOBELES HES ítélet, C-702/20 és C-17/21, EU:C:2023:1, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 Ebből következik, hogy az uniós jogra vonatkozó kérdések releváns jellegét vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor tagadhatja meg a nemzeti bíróság előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéséről való határozathozatalt, ha valamely uniós jogi szabály kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2023. január 12-i DOBELES HES ítélet, C-702/20 és C-17/21, EU:C:2023:1, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 Emlékeztetni kell arra is, hogy a „Dublin III” rendelet 29. cikke (1) bekezdésének első albekezdése alapján a kérelmezőnek a megkereső tagállam részéről a felelős tagállamnak történő átadása a megkereső tagállam nemzeti joga szerint történik az érintett tagállamok egymás közötti konzultációját követően, a lehető leghamarabb kivitelezhető időpontban, de legkésőbb hat hónappal az érintett személy átvétele vagy visszavétele iránti megkeresés másik tagállam általi elfogadását, vagy az e rendelet 27. cikke (3) bekezdésének megfelelő halasztó hatály esetén hat hónappal a fellebbezéssel vagy felülvizsgálattal kapcsolatos jogerős határozatot követően.

- 29 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy amikor az államtitkár fellebbezést nyújtott be az elsőfokú ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, az átadási határidő közelgő lejártára tekintettel ideiglenes intézkedés iránti kérelmet is előterjesztett, és a bíróság e kérelemnek helyt adott.
- 30 E körülmények között úgy tűnik, hogy az államtitkár által benyújtott fellebbezésnek a „Dublin III” rendelet 29. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében vett halasztó hatálya van, így az e rendelkezésben említett hat hónapos határidő csak azt követően kezdődik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság meghozza az e fellebbezéssel kapcsolatos jogerős határozatát.
- 31 E körülmények között nem nyilvánvaló, hogy az uniós jognak a kérdést előterjesztő bíróság által kért értelmezése ne lenne szükséges ez utóbbi bíróság számára az előtte kezdeményezett jogvita eldöntéséhez. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tehát elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 32 A feltett kérdés megválaszolása érdekében elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem azt a kontextust is figyelembe kell venni, amelybe illeszkedik, valamint azon jogi aktus céljait is, amelynek az a részét képezi (2023. június 22-i Pankki S ítélet, C-579/21, EU:C:2023:501, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Ami a „Dublin III” rendelet 2. cikke 1) pontjának szövegét illeti, az a „tartózkodásra jogosító engedély” fogalmát a következőképpen határozza meg: „olyan engedély, amelyet egy tagállamnak a hatóságai bocsátanak ki, engedélyezve egy harmadik országbeli állampolgárnak, vagy egy hontalan személynek, hogy az állam területén tartózkodjon”. Ezenkívül ugyanezen rendelkezés szerint, bár az említett fogalom magában foglalja „azokat az okmányokat, amelyek az átmeneti védelmi intézkedések alapján, illetve a kiutasítás végrehajtását gátló körülmények megszűnéséig a területén való tartózkodást engedélyezik”, ezzel szemben kizárja a hatálya alól „a felelős tagállam meghatározásához e rendelet szerint szükséges időszak alatt, vagy nemzetközi védelem, illetve tartózkodási engedély iránti kérelem elbírálása során kibocsátott vízumokat és tartózkodási engedélyeket”.
- 34 Az alapügy alperesei és az osztrák kormány az uniós jogalkotó által használt kifejezésekből lényegében azt a következtetést vonják le, hogy a „tartózkodásra jogosító engedély” fogalma csak a nemzeti közigazgatási szerv által formálisan elfogadott aktusokat foglalja magában, amelyek konstitutív módon lehetővé teszik valamely harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy számára, hogy az érintett tagállam területén tartózkodjon. Ezzel szemben az alapügyben szereplőhöz hasonló diplomataigazolványok, bár azok nemzeti közigazgatási szerv által formálisan kiállított okmányoknak minősülnek, főszabály szerint csupán a birtokosukat a Bécsi Egyezmény alapján megillető jogokat és kiváltságokat tükrözik. Ezek az igazolványok tehát tisztán deklaratív jellegűek, és így nem tartoznak a „Dublin III” rendelet 2. cikkének 1) pontja szerinti „tartózkodásra jogosító engedély” fogalma alá.
- 35 Ezzel összefüggésben hangsúlyozni kell, hogy amint az a „Dublin III” rendelet 2. cikkének 1) pontjában szereplő „olyan engedély” kifejezés használatából következik, a „tartózkodásra jogosító engedély” e rendelkezés szerinti fogalma tágran értelmezendő. Így különösen – amint arra a főtanácsnok az indítványának 46. pontjában lényegében rámutat – az e rendelkezésben

- szereplő fogalom meghatározás nem utal az engedély konstitutív vagy deklaratív jellegére, és nem tartalmaz a Bécsi Egyezmény alapján kiállított diplomataigazolványokra vonatkozó kifejezett kivételt sem.
- 36 Azon kontextust illetően, amelybe az említett rendelkezés illeszkedik, meg kell állapítani, hogy a „tartózkodásra jogosító engedély” fogalmának meghatározó jelentősége van a „Dublin III” rendelet 12. cikkének alkalmazása szempontjából, amelynek (1) bekezdése előírja, hogy amennyiben a kérelmező rendelkezik érvényes tartózkodásra jogosító engedéllyel, az azt kibocsátó tagállam lesz a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős.
- 37 E 12. cikk a „Dublin III” rendelet III. fejezetében található, amely a felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételeket állapítja meg. Ezzel összefüggésben az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az e rendelet 12–14. cikkében meghatározott különböző feltételek alkalmazásának általában lehetővé kell tennie azt, hogy a harmadik országbeli állampolgárnak a tagállamok területére való beutazását vagy tartózkodását elsőként biztosító tagállamra ruházzák az ezen állampolgár által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért való felelősséget, mégpedig az ezen állampolgárnak a tagállamok területén való jelenlétével kapcsolatban az említett tagállam által játszott szerepre figyelemmel (lásd ebben az értelemben: 2017. július 26-i Jafari ítélet, C-646/16, EU:C:2017:586, 87. és 91. pont).
- 38 A jelen ügyben az alapügy alperesei előadják, hogy X tagállam elhanyagolható szerepet játszik a tagállamok területén való tartózkodásukban, mivel a Bécsi Egyezmény értelmében a fogadó állam – bizonyos különleges esetektől eltekintve – nem tagadhatja meg a diplomáciai képviselet küldő állam által kinevezett tagjaival szemben a területére való beutazást és a tartózkodást.
- 39 E tekintetben igaz ugyan, hogy a Bécsi Egyezmény 2. cikke értelmében az állandó diplomáciai képviseletek létesítése kölcsönös megegyezéssel történik, a fogadó államot mindazonáltal megilletik bizonyos jogosultságok azzal kapcsolatban, hogy egy diplomáciai képviselet tagjaként kiket enged be a területére.
- 40 Így különösen a Bécsi Egyezmény 9. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a fogadó állam – anélkül, hogy elhatározását indokolnia kellene – bármikor értesítheti a küldő államot arról, hogy a képviselet vezetője vagy a képviselet diplomáciai személyzetének valamely tagja *persona non grata*, illetőleg, hogy a képviselet személyzetének bármely más tagja nem elfogadható, és valamely személyt *persona non gratának*, vagy nem elfogadhatónak lehet nyilvánítani a fogadó állam területére érkezése előtt is. E 9. cikk 2. bekezdése mindezt azzal egészíti ki, hogy ha a küldő állam megtagadja vagy észszerű határidőn belül elmulasztja az 1. bekezdésben említett kötelezettségének teljesítését, a fogadó állam megtagadhatja az érdekelt személynek a képviselet tagjaként való elismerését.
- 41 Ezenkívül a Bécsi Egyezmény 4. cikkének 1. és 2. bekezdéséből kitűnik, hogy a küldő államnak meg kell győződnie arról, hogy a fogadó állam megadta az agrément-t annak a személynek, akit a fogadó államban levő képviselete vezetőjeként akkreditálni szándékozik, és a fogadó állam nem köteles a küldő állammal az agrément megtagadásának indokát közölni.
- 42 A Bécsi Egyezmény 5. cikkének (1) bekezdése alapján egyébként ugyan a küldő állam, miután az érdekelt fogadó államokat erről kellőképpen értesítette, a képviselet vezetőjét vagy a diplomáciai személyzet bármely tagját több államhoz is akkreditálhatja, illetőleg kinevezheti, ezt azonban valamelyik fogadó állam kifejezetten ellenezheti.

- 43 Végül a Bécsi Egyezmény 10. cikkének (1) bekezdése előírja többek között, hogy a fogadó állam hatáskörrel rendelkező minisztériumát értesíteni kell a képviselő tagjainak kinevezéséről, megérkezéséről és végleges eltávozásáról, vagy a képviselőnél betöltött tisztsége megszűnéséről, valamint a képviselő tagjai családjához tartozó személy érkezéséről és végleges eltávozásáról.
- 44 Ilyen körülmények között az, hogy egy tagállam valamely személy számára diplomataigazolványt állít ki, azt jelenti, hogy e tagállam elfogadja, hogy e személy egy diplomáciai képviselő tagjaként a területén tartózkodik, és így az igazolvány kiállítása bizonyítja e tagállam szerepét abban, hogy az említett személy a tagállamok területén tartózkodik.
- 45 A „tartózkodásra jogosító engedély” fogalom olyan értelmezése, amely szerint az kiterjed a Bécsi Egyezmény alapján kiállított diplomataigazolványra, illeszkedik a „Dublin III” rendelet 12–14. cikkében foglalt feltételek általános rendszerébe is, mivel e rendelet 7. cikkének (1) bekezdése alapján elsőként e 12. cikket kell alkalmazni.
- 46 Ami a „Dublin III” rendelet célját illeti, annak (4) és (5) preambulumbekzdése hangsúlyozza a felelős tagállam meghatározására szolgáló világos és alkalmazható módszer fontosságát, amely mind a tagállamok, mind az érintett személyek vonatkozásában tárgyilagos és méltányos szempontokon alapul, és lehetővé teszi e tagállam gyors meghatározását.
- 47 Márpedig a nemzetközi védelem iránti kérelem gyors feldolgozásával kapcsolatos cél elérését elősegíti, ha az ilyen kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározása során figyelembe veszik a diplomataigazolvány kiállításának tényét.
- 48 Ezenkívül, amint arra a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában lényegében rámutatott, a „Dublin III” rendeletnek a jelen ítélet 46. pontjában felidézett célját veszélyeztetné, ha a Bécsi Egyezményben foglalt kiváltságokban és mentességekben részesülő harmadik országbeli állampolgárok megválaszthatnák azt a tagállamot, amelyben nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtanak be.
- 49 Mindenesetre az, hogy a diplomataigazolvány a „Dublin III” rendelet 2. cikkének l) pontja szerinti „tartózkodásra jogosító engedélynek” minősül-e, csak a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározásához releváns, és a diplomáciai tartózkodási jog szempontjából nincs jelentősége. Ezenkívül az ilyen minősítés nem érinti a nemzetközi védelem e tagállam általi megadásáról vagy annak megtagadásáról szóló későbbi határozatot sem.
- 50 Végül, amint arra a főtanácsnok indítványának 51. pontjában rámutatott, nem releváns az alapeljárás alpereseinek azon hivatkozása, hogy a Bécsi Egyezmény által szabályozott jogállással rendelkező személyek nem tartoznak a harmadik országok huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező állampolgárainak jogállásáról szóló, 2003. november 25-i 2003/109/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 16., 44. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 272. o.) hatálya alá.
- 51 Egyrészt ugyanis a „Dublin III” rendelet nem rendelkezik a hatálya alóli ilyen kivételről, és nem tartalmaz a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározása szempontjából a diplomataigazolvány kiállításához fűződő joghatásokra vonatkozó eltérő szabályokat sem.

- 52 Másrészt, a 2003/109 irányelv ugyan nem vonatkozik azokra a személyekre, akik nem kívánnak huzamosan a tagállamok területén letelepedni, e körülmény azonban nem akadályozza annak, hogy a tagállamok a „Dublin III” rendelet 2. cikkének 1) pontja szerinti „tartózkodásra jogosító engedélyt” állítsanak ki e személyek számára.
- 53 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a „Dublin III” rendelet 2. cikkének 1) pontját úgy kell értelmezni, hogy a valamely tagállam által a Bécsi Egyezmény alapján kiállított diplomataigazolvány az e rendelkezés szerinti „tartózkodásra jogosító engedélynek” minősül.

A költségekről

- 54 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikkének 1) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

a valamely tagállam által a diplomáciai kapcsolatokról Bécsben 1961. április 18-án megkötött és 1964. április 24-én hatályba lépett Bécsi Egyezmény alapján kiállított diplomataigazolvány az e rendelkezés szerinti „tartózkodásra jogosító engedélynek” minősül.

Aláírások